

derved vedligeholde Skibsfarten mellem vedkommende Land og Udlandet med det Maal for Øje at opretholde Landets Erhvervsliv saa godt som muligt under de vanskelige Forhold.

I Kommissionen har der siddet Repræsentanter baade for Rederier og for Søassurancevirksomhed sammen med egentlige Statsrepræsentanter, og Formaålet har selvfølgelig været at søge at træffe en Ordning, hvorved man kunde faa alle disse Elementer til at medvirke ved Løsningen af denne Opgave, saaledes at det kunde ske under Former, som var antagelige for vedkommende og ikke alt for byrdefulde for Statskassen. Vi er da i Kommissionen enedes om at mene — og dette Lovforslag fremgaar jo af en enstemmig Kommissionsindstilling, idet der ikke var noget dissenterende Votum —, at det Princip, der skulde bære den hele Institution, skulde være Gensidigheden, at de danske Rederier skulde gaa ind med gensidigt Ansvar i Forsikringen, men støttede paa den Maade, som det siges i Lovforslaget, dels ved Assuranceselskabernes og dels ved Statens Deltagelse. Men for at der kunde blive en tilstrækkelig bred forsikringsmæssig Basis for Forsikringen, har man ment, at det var nødvendigt at paalægge Forsikringspligt, dog selvfølgelig med en Række Undtagelser, som er fastsatte i Lovforslagets § 4. Med Hensyn hertil og med Hensyn til forskellige andre Enkeltheder i Lovforslaget kan jeg ganske henholde mig til den Tale, hvormed den højttærede Handelsminister forelagde Lovforslaget. Jeg skal kun her betone, at man ikke er vejet tilbage for det ganske betydelige Indgreb i de privates Selvbestemmelsesret, som ligger i at tvinge dem ind i en Forsikringsforening, hvor Fastsættelsen af Præmierne sker paa den Maade, at Statsrepræsentanterne faar den overvejende Indflydelse derpaa. Man er ikke vejet tilbage for dette, fordi man mente, det var ganske nødvendigt for at faa et Grundlag, der var tilstrækkelig stort og tilstrækkelig bredt til forsikringsmæssigt at kunne bære det hele. Assuranceforeningerne gaar saa ind med 15 pCt., Staten med 35, og Rederne bærer efter Gensidighedsprincippet de resterende 50 pCt. Naar man vilde statuere en saadan Forsikringspligt, var det naturligvis nødvendigt at fastsætte talrige Undtagelser, og disse findes i Lovforslagets § 4. Som de vigtigste af dem skal jeg fremhæve Skibe i Kystfart og Fiskerfartøjer. Man har ikke ment, det var rigtigt for de

mange smaa Skibe, som kun gaar i indenlandsk Fart og i ganske overordentlig ringe Grad bliver berørt af Krigsfaren, absolut at tvinge dem ind i Forsikringsforeningen, og det har været gjort gældende med stor Vægt fra Fiskeriets Side, at heller ikke af Fiskerne ønskes der nogen Forsikringstvang. Men man har paa den anden Side været klar over, at baade en ikke ringe Del af vor Fiskerflaade og en Del af den danske Handelsflaade, som gaar i indenlandsk Fart, ønskede at træde ind i Forsikringen. Dette kan altsaa ske, men de er ikke Forsikringspligten underkastede; de kan træde til under de Vilkaar, som er fastsatte her.

Det har været nødvendigt at fastsætte et Maksimum for Forsikringssummen for et enkelt Skib. Dette Maksimum er 750,000 Kr. Aarsagerne hertil giver sig af sig selv, idet det er givet, at ellers vilde et enkelt Tab komme til at tynde ganske uforholdsmæssigt haardt paa hele Forsikringen, baade paa det gensidige Ansvar, paa Assurandørerne og Statskassen. For at faa Forsikringen i Stand ved Samvirken af disse forskellige Kræfter har det været nødvendigt at fastsætte et saadant Maksimum, men man har ved Lovforslagets § 4, Litra c., truffet Foranstaltninger til, at Rederne for saadanne meget store og værdifulde Skibe, hvis de ønsker det, kan afslutte deres hele Fareforsikring privat og saaledes ikke ertvungne til at gaa ind i den obligatoriske Forsikring med de 750,000 Kr. og søge Dækning for det resterende ad anden Vej, hvilket i mange Tilfælde vilde være praktisk vanskeligt eller ugørligt.

Det er en Selvfølge, at en Forsikringsinstitution, som er grundlagt ved ikke ringe Støtte af Staten, ikke paa nogen Maade maa kunne tjene til Omgaaelse af eller Handlen imod Statens Neutralitetsforpligtelser, og derfor har man indsat den Bestemmelse, at Forsikringen ikke omfatter Skade eller Tab, forvoldt ved Overtrædelse af den kongelige Anordning af 6. August 1914 angaaende de Regler, der bør iagttages til Betyggelse af den danske Handel og Søfart under en Krig mellem fremmede Magter. Hvad Krigskontrebande angaar, mener man, at der skulde være tilstrækkelig Sikkerhed deri, at ingen Rejse kan foretages, som ikke er anmeldt og godkendt af Bestyrelsen.

Vi er gaaet ud fra, at da Talen er om en Institution, som er stiftet i national Interesse for at opretholde Landets Erhvervsliv under de farefulde Forhold, og da man tvinger Rederne ind i Forsik-